

Hajmasker 2006.01.15

2006. January 16.

Jöjjön el a... kinek az országa?

Amikor megláttam ezt a plakátot – tegnap – akkor nevettem, s azt mondtam, hogy most már látom az ördög bojtos farkát, és sokan fogják látni velem együtt – keresztyének – akik szeretik az országban élni. Miért? Mert a keresztyén ember egy dologban – minden részén a világnak – egyforma, ebben az egy dologban nincsenek közöttünk világnézeti különbségek, mi Isten országát akarjuk, hogy eljőjön, mert az Isten igazsága az egyetlen, melyről megtapasztaltuk, hogy valóban pontos az elszámolása, valóban szeretetközpontú, és valóban egyformán jól akar mindannyiunknak. Kedves Testvéreim! Jó poén volt, amikor fölírták a papírra a szöveget, és jól nevezhetünk mi is rajta, mert azt mondhatjuk, „Komám, ti lebuktatok! Ti önző, egyéni érdekeket akartok odaírni, csak megpróbáljátok szép formába csomagolni!”

Istenünk! Mennyei Édes Atyánk! Hisszük és valljuk, hogy Te vagy az a kegyelmes és könyörülő Úr – a mi Mennyei Atyánk – aki gondot visel, s felhozod napodat jóra és rosszra egyaránt. Urunk, Istenünk nézz le ránk! Mert bennünk is harcol egymással jó és gonosz, s néha mi magunk sem tudjuk eldönteni, mi az igaz, mi a jó, mi a Néked tetsző. Ó Urunk add hát nekünk a Te Szent Igédet! Világítsd előttünk, legyen szövétnekünk és mutassa meg, hogy juthatunk el hozzád. Urunk taníts minket, hogy tiszta szívvel, őszinte hittel, méltón hirdethessük a Te Szent Fiadnak, a mi Urunk Krisztusnak dicsőségét. Ámen.

Így szól hozzánk Istennek Igéje Máté evangéliuma 6. részéből, a 9. és a 10. versekből:

„Ti tehát így imádkozzatok: Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy, szenteltessék meg a te neved, jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is.”

Eddig Istennek írott Igéje.

Kedves Testvéreim az Úri imádság, amire maga Krisztus tanította meg tanítványait s általa az emberiséget, a mi keresztyén életünk leggyakrabban elmondott imádsága. Nagyon sokszor, nagyon sok helyen hangzik el: közösségekben az istentiszteleten, egyedül – az ember magányában – egy-egy ima befejezésekként, tudjuk nagyon jól, hogy római katolikus testvéreink gyakran, szinte folyamatosan, megállás nélkül, többször elmondják egyfajta penifenciaként, de mégis úgy tűnik, hogy néha nem figyelünk oda rá kellőképpen. Nem figyelünk oda, mert annyira a hétköznapjaink, a mindennapok részévé vált, hogy sokan lelketlenül darálják, nem elgondolkozva az értelmén, nem meg-megállva, szinte meg-megrágva minden egyes szót, amire Krisztus tanítani akar bennünk. Nem véletlen, hogy minden alkalommal, amikor Istentiszteleten elmondjuk az Úri imádságot, én újra, meg újra külön hangsúlyozni próbálom, hogy mindannyiunk füle, mindannyiunk szíve, lelke és elméje megálljon és a pontokat, vesszőket helyére téve Isten üzenetét is lássuk ebben az imádságban. Merthogy evangéliumot hirdet nekünk az Úri imádság, s az elkövetkezendő hetekben lépésről-lépésre végig fogunk menni ezen az evangéliumon, hogy megértsük, hogy nem csak mi szólunk ezekkel a szavakkal az Istenhez, hanem az Isten Fia is, amikor erre tanított, üzent nekünk e sorok, e szavak által. Hogy is kezdődik? „Mi Atyánk” – egy megszólítás. Az ókor népei Istent a Seregek Urának nevezték, mondták róla, hogy a legyőzhetetlen, mondták, hogy a királyok királya, különböző jelzős szerkezeteket használtak az Istenre, de még a nevét sem merték kimondani, annyira szentként tisztelték. Tudjuk jól, hogy a zsidóság leírta Isten nevét, hiszen JHVH, ezt a négy betűt – a Jahve négy betűjét a Biblia több helyen is tartalmazza. De mégsem merték kimondani, csak Elhímnak, Adonaynak, El Saddajnak és különböző jelzőkkel úrnak, királynak, a Seregek Urának nevezték. Félték és rettegtek az Isten, aki igazságszolgáltató Isten volt a számukra, aki törvényt ad, és aki a törvényt betartatja, s aki ítéletet mond a végén, hogy mit ért annak az embernek az élete, aki ismerte, elfogadta az Ő törvényét, vajon mennyire tudta tartani magát hozzá. Jézus, amikor imádkozni tanítja az apostolokat, az Őt körülvevő tanítványokat és minket, azt mondja: „Ti ne úgy imádkozzatok, hogy El Saddaj, Seregek Ura, ne azt mondjátok, hogy királyok királya, ne azt mondjátok, hogy Úr, ti mondjátok azt, hogy Atyám!” Miért? Mert ti nem olyan viszonyban vagytok az Istennel, mint az úr és szolga viszonya. Ti, nem leborulva kell, hogy csússzatok, másszatok férgékként az Ő színe előtt, ti az Ő gyermekei vagytok, és a gyermek nevében meri szólítani, apámnak, atyámnak meri szólítani az ő apját. Isten a teremtő, Isten az alkotó, de nem egyszerűen Úr, hanem Atya. Ő a mi példánk, arra, hogy hogyan neveljük saját gyermekeinket, hogy milyen egy apakép. Ő az, aki formát, kereteket ad az életünknek, ki segít nekünk, hogy testben, lélekben, szellemben és hitben is felnőtte válhassunk. Az Ő szerepe a mi életünkben, nem a bíró szerepe, nem az ítélő szerepe, nem is az ítéltvégrehajtó szerepe, hanem egy apa szerepe. Egy gondoskodó, szerető apa szerepe. Akinek fontos az, hogy mi van az Ő gyermekeivel. Aki el is várja azt, hogy az Ő gyermekei időről időre elmenjenek hozzá, beszámoljanak arról, hogy mit tettek, hogy mit szeretnének, hogy örömeiket és bánatukat megosszák. Természetesen, ha valakit megnevezünk, akkor annak meg szoktuk mondani ugye, hivatalos papírokban is, bent van a születési hely, idő, anyja neve, lakhely. Istennél a születési hely és idő, mindenki tudja, hogy értelmezhetetlen, hiszen Ő örökké való van, Ő teremtette azt a világot, amelyben mi élünk, Ő küldte el egyszülött Fiát, akinek születésétől számítjuk egyáltalán az időt. Nem beszél róla, mivel nincs ideje, nincs helye sem az Ő születésének, de tudjuk, hogy hol van Isten lakhelye, hol van az Ő trónusa, a mennyekben, abban az országban, abban a világban, ahova mindannyian elkívánczozunk, aminek szeretnénk a lakói lenni, az üdvösségben, ahol minden szép, ahol minden jó, az Ő mennyei királyságában, ahova hazahív bennünket, ennek az emberi életnek a végén. Tudjuk hát ki Ő: Édesapánk, aki már most ott vagy, ahova mi menni készülünk. Mondhatnánk így is ezt az imádságot.

„Szenteltessék meg a Te neved.” Mit jelent ez, hogyan szenteltessék meg az Isten neve? Hiszen Ő tud megszentelni egyedül, Ő az, aki megszenteli a mi életeinket, aki áldást oszt ránk, a mi céljainkra, aki megszentelhet egy helyet, egy

alkalmat, egy Istentiszteletet, egy gyülekezetet, vagy épp egy embert. „Szenteltessek meg a Te neved.” Légy szent, a Te Fiad által! Krisztus által, aki kimondta ezt, hogy Te vagy a szentek szentje, szenteltessek meg az Istennek a neve, azáltal a munka által, a megváltás által, ami elvégzendő, és van ennek egy nagyon profán emberi része, ami minket érint, ami nem más, mint a Tízparancsolat megfordítása, ahol mit mond a parancsolat: „Az Úrnak, a Te Istenednek a nevét hiába a szádra ne vedd!” Ne káromold az Istent, ne fogadkozz az Istennel! Miért? Itt a magyarázat: mert az Isten szent! A Te atyai neved szent legyen mielőttünk. És tudjátok, miben különbözik a szent a profántól? Amíg az egyikkel lehet viccet csinálni, a másikkal nem. Hogy az Istennel, és az Istenhez kapcsolódó dolgokkal nagyon óvatosan kell bánni, így az Úri imádsággal és annak kiragadott szakaszaival is. Mert Uram „Szenteltessek meg a Te neved”, mondja mindenki szentnek a nevedet, „és jöjjön el a Te országod.” Ez megint egy olyan passzus, ami nagyon fontos. És értelmezést igényel.

Kedves Testvéreim! Miért bosszant fel annyi embert, az a plakát, amit az utak mellett láthatunk? „Jöjjön el az én országom!” – bevallom őszintén, első pillanatban haragudtam, aztán fáj, most már csak sajnálni tudom azt, aki kirakta oda. Vagy talán könnyen megértitek, hogyha a magam oldaláról közelítem meg. Bikádi László azt mondaná, hogy „Jöjjön el az én országom!”, mit jelentene ez? Tömény önzést. Teljesüljön az, amit én akarok; nem az amit, Kálmán Sándor, Kálmán Lajos, Angyalka néni vagy bárki az itt ülők közül akar, nem, az, amit Bikádi László akar, az legyen az igazság, az legyen a törvény. Jöjjön el az én országom, amelyben az én önzésem, az én hatalomvágyam, az én különböző mániám érvényesül. Tudjátok ez mit jelent? A diktatúra. Jöjjön el az a világ, amelyben az egyén diktatúrával uralkodhat mások felett. Jöjjön el Caligula országa, Haynau országa, jöjjön el az, amelyben egy valaki megmondja, hogy mit kell tenni. Ennél egy fokkal jobb lenne, hogyha azt mondhatnánk, hogy jöjjön el a mi országunk. Hogy mire alapozom ezt? Hát ugye az önzésnél, az egyéni akaratnál, a közösségi akarat sokkal fontosabb. Arany János a fülemüle-perben gyönyörűen elmondja: „az enyém, a tied, mennyi lármát szüle, mióta a mienk nevezett elüle.” Kinek dalol a fülemüle? Nem Péternek és nem Pálnak, hanem mindenkinek. Kinek az akarata kellene, hogy érvényesüljön? Mondhatnánk azt, hogy a mienk. Igen ám kedves testvéreim, de mi lenne ennek az eredménye? Teljesüljön a magyarság akarata? És mit csináljunk? Hódítsuk meg a Kárpát-medencét, Európát, igázzuk le a népeket? Ezt megpróbálta Hitler is, a nagy Germán országot megcsinálni, amelyben csak az árja faj érdekeit képviselik, vagy érdekeit érvényesítették volna. Vagy megpróbálta Sztálin is, a pánszláv gondolat alól a nagy szláv országok egységét. Ugyan már testvéreim, az meg az ő országuk lenne. Aztán lehetne Amerikának, vagy a többi népnek is, mindannyian a saját magukat, a saját közösségüket előtérbe helyező akaratát piederstára emelni és azt mondani, az már magasabb rendű. Csak egy baj van vele, ebben is vannak elnyomottak, ebben is van valaki, aki alul van, akinek nincs meg az, ami szükséges az élethez, azért mert néger, azért mert sárga vagy azért mert vörös bőrű, azért mert román vagy azért mert magyar, megint csak ki lehet rekeszteni valakit. Egyetlenegy személy van a világon, egyetlenegy hatalom van a világon, aki a szeretetre hivatkozva, jókra és rosszakra felhossa napját, és ez esőt ad igaznak és hamisnak, ez az Isten. Kedves testvéreim! Kinek az országja jöjjön el? Őszinte hittel, szeretettel, minden ember iránt érzett szeretettel kérdezem tőletek: egy olyan világot szeretnénk, amelyben szűk csoportérdekek érvényesülnek, vagy egy olyan világot, amelyben mindenkinek megadatik az, amire szüksége van? Még hozzá nem az emberi okoskodás, nem az emberi méricskélés, hanem az Atyai szeretet és az Isteni tudás határozza meg azt, hogy ki mennyit kapjon, kinek mennyire van szüksége, kit mely helyre kell állítani. Értitek, kedves Testvéreim, hogy micsoda problémák származnak abból, ha lelketlenül, gondolkodás nélkül mondjuk el az Úri imádságot?! Amikor megláttam ezt a plakátot – tegnap – akkor nevettem, s azt mondtam, hogy most már látom az ördög bojtos farkát, és sokan fogják látni velem együtt – keresztyének – akik szerte az országban élnek. Miért? Mert a keresztyén ember egy dologban – minden részén a világnak – egyforma, ebben az egy dologban nincsenek köztünk világnézeti különbségek, mi Isten országát akarjuk, hogy eljőjön, mert az Isten igazsága az egyetlen, melyről megtapasztaltuk, hogy valóban pontos az elszámolása, valóban szeretetközpontú, és valóban egyformán jót akar mindannyiunknak. Kedves Testvéreim! Jó poén volt, amikor fölírták a papírra a szöveget, és jót nevetünk mi is rajta, mert azt mondhatjuk, „Komám, ti lebuhtatok! Ti önző, egyéni érdekeket akartok odaírni, csak megpróbáltátok szép formába csomagolni!”

Na de menjünk tovább, hiszen Isten Igéje tovább is tanít minket: „Jöjjön el a Te országod Uram, legyen meg a Te akaratom.” Oriási bölcsesség ez megint. És pontosan ugyanazt ellen az emberi önzés ellen próbál hatni, amiről ez a plakát szól, amiről a körülöttünk lévő emberiség, az a szennyáradat, ami áramlik is, mint ahogy a 12. zsolttár leírja, körülöttünk beszél. Az én országban, az én akaratom. A mi országunkban, a mi akaratom. De jó ez mindenkinek? Őszintén, keresztyéni világ az, amelyben csak egy szűk réteg akarata érvényesül? Nem. Atyánk ezzel a mondatrészrel, hogy „legyen meg a Te akaratom”, mi elismerjük, hogy Istennek van saját akarata. Van akarata, amelyet kinyilvánított az Ő Szent Igéjében. Van akarata, amelyet vasárnapról vasárnapra megoszt velünk. Van akarata, amelynek erősebbnek kell lennie, a mi önzésünkénél, a mi saját, egyéni vágyainknál. Kedves Testvéreim! Gondoljatok, és lélekben utazzunk el egy pillanatra, oda a Gecsemáni kertjébe, mikor Jézus imádkozik, és azt mondja: „Atyám, müljék el tőlem ez a keserű pohár, de ne úgy legyen, ahogy én akarom.” El tudjátok képzelni ezt a pillanatot, amikor Isten Fia, akié az egész teremtett világ, aki egyszerre Isteni és ember, Ő mondja ezt: „ne úgy legyen, ahogy én akarom”. Amikor Krisztus, aki imádkozni tanította a tizenkettőt és a többieket, aki azt mondja, hogy nékem adatott minden hatalom mennyben és földön, azt mondja: „nem kell, Atyám a Te akaratomat akarom követni”. Kedves Testvéreim! Meg kell, hogy rázza az embert ez a kép, meg kell, hogy ragadja a szívünket ez a hangulat, és oda kell állnunk mögé! Hogy ne úgy legyen, ahogy mi akarjuk, nem a nép szava az Isten szava, hanem az írott Ige! Nem az én szavam, Bikádi László bölcsessége az, amely megszentel egy Istentiszteletet, hanem, az Isten kinyilatkozó akarata, amely áttör az emberen, az egyéniségen, amelynek át kell, hogy törje mindannyiunk szívét, a mi önzésünket, hogy ki tudjuk mondani, hogy „legyen úgy minden, ahogy a mennyben, itt a földön is”. A menny világában mindenki az Isten előtt borul le, mindenki az Isten szolgája, mindenki lemond egyéni, önző vágyairól, és közösen örvendezik azon, hogy Isten Szent Színe előtt lehet az örökkévalóságban. Legyen így ezen a földön is. Az Úri imádság örvendezést, örömet, szeretet kínál mindenkinek, nem kínál semmi rosszat, semmi félelmetest, semmi elutasításra méltót, csupán azt, hogy kerüljenek helyére a dolgok, ahogy az égi világban, az Isteni világban van minden, történjen úgy itt a földön is. Hogy lássuk végre be, hogy mekkora igazság rejlett azoknak a középkori, sokat bántott uralkodóknak a szívében, elméjében és hitvallásában, akik odaírták, hogy

Isten kegyelméből Magyarország királya. Nem a saját akaratukból, nem népszavazásnak köszönhetően, hanem az Isten kegyelméből. Gondolatok csak bele! Milyen fontos mondata liturgiánknak az, amikor azt mondja a lelkész az Úrvacsoraosztásnál, hogy „az én, mint az én Uramnak méltatlan bár, de elhívott szolgája”, nem az eszem, nem a bölcsességem, nem az akaratom, nem az apám vagy az emberek akarata, hanem az Isten akarata állítja a szolgálattelvőt az Ő helyére. S a világnak az a rendje, hogy ezt mindenki belássa, hogy mindenki az Istentől rendelt helyére kell, hogy kerüljön! Előbb vagy utóbb helyre kell állnia – mint ahogy a mennyek országában rend van – itt a földön is annak a rendnek, ahogyan az Isten megteremtett mindent! Kedves Testvéreim! Mi az Isten gyermekei vagyunk, a Mennyei Atyánktól tudatosan – vagy imáinkban öntudatlanul – ezt kérjük. Végiggondoltátok, micsoda súlyuk van ezeknek a szavaknak?! Hogy mi is a jelentésük, mi az üzenetük a szavaknak?! Mert ezekben az Igékben nem csak mi szólunk a mi Mennyei Atyánkhoz, hanem Ő is szól általuk nekünk: Ismerjete meg, ilyen vagyok, ezt akarom adni nektek és erre az útra hívlak mindnyájatokat. Kedves Testvéreim! Csupán az első két mondat az Úri imádságból, s mégis meg kell, hogy változtassa emberek gondolkodását, hozzáállását a világ dolgaihoz. Nem az emberi bölcsesség miatt, hanem mert ezeken a szavakon dől el, hogy vajon Isten vagy a kísértő gyermekei vagyunk. Ámen.

Mennyei Édes Atyánk! Köszönjük Néked, hogy figyelmeztetsz bennünk, intesz bennünk, tanítasz bennünk, hogy mindezt szeretettel tessed. Hogy Te nem elpusztítani akarsz, Te nem megsemmisíteni akarsz, nem leigázni és elnyomni akarsz bennünk, és senki mást ezen a világon, hanem szabadságot, megelégedettséget, testvéri békességet és mindenek felett való szeretet kínálsz az embereknek. Mindezt csupán azért, hogy vegyék észre, hogy Te, aki rendet, rendszert adtál e világnak, Te vagy az, aki elérhetővé tudod tenni, hogy ezek a dolgok meg is történjenek velünk és általunk. Mindenség Istene kérjük légy velünk, áldj meg minket, hogy ne csupán kimondott szavak legyenek az elhangzott prédikáció igéi és mondatai, hanem lelkünket átforgató Isteni szót, bölcs atyai tanács, mely erőt és hitet ad nekünk ahhoz, hogy életünk minden döntésében a Krisztust, és egyedül a Krisztust képviseljük. Mindenható Isten add, hogy ne csupán üres frázisok, hanem hittel, lélekkel, étellel teli bizonyosságtétel legyen számunkra, s az egész világ számára az, amit a Te Igéd tanít. Add, hogy tudjunk egymásra gondolni hitben és szeretetben, tudjunk elfogadni, tudjunk tanítani. Légy azokkal, akik nincsenek közöttünk, akiket talán betegségük, talán munkájuk, talán lelkükben, szívükben dúló háborúság szólított el közülünk, Urunk érintsd meg őket, áldd meg őket, és tanítsd őket a Te szereteted vegye körül őket, bárhol is vannak, és a Miatyánk által, az Úri imádság által szólítsd meg, formáld át az ő egész életüket, hogy miközben veled beszélnek, igehirdetés legyen számukra a saját szájukból kijövő Isteni szót. Mindenség Istene mi mindezt nem önmagunkért kérjük, hanem a Krisztusért, aki így szól tanítványaihoz: „Ti tehát így imádkozzatok”: Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy! Szenteltessék meg a Te neved. Jöjjön el a Te országod. Legyen meg a Te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is. A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma. És bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek És ne vigy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól. Mert Tiéd az ország és a hatalom és a dicsőség mindörökké. Ámen.

Istennek, ami Atyánknak szeretete, az Ő Szent Fiának, a Krisztusnak kegyelme és a Szentlélek gondviselő közössége légyen és maradjon mindenkor mivélünk. Ámen.